C? v LiT d

tir>

***Roy Waidler'ı* Oynarken Kanalizasyon**

© 2007 Outlands Topluluk Basını

Outlands Community Press Clifton New Jersey tarafından yayınlanmıştır
© 2019 Outlands Topluluk Basını

Bu cildi kopyalayıp dağıtmaktan çekinmeyin.

En eski çevrimiçi belgelerimiz arasında MySpace, Deviant Art ve Blogger'da yayınladığım bir dizi blog yazısı vardı. Kanallaşma sürecini algılarımdan ve deneyimlerime ilişkin anlayışımdan nasıl anlayacağımı öğreniyordum. Jon Klimo'nun Channeling ve merhum Jane Roberts'ın birçok kitabı ('Seth' materyali) gibi bunları ölçmek için bol miktarda yazılı materyalim olmasına rağmen, kendi yolumu ve kendi sesimi bulmam gerektiğinden emindim. Beni şizofren olarak düşünenler için cevaplar geliştirmiştim - çok açık bir şekilde değilim - veya başka bir zihinsel bozukluktan "acı çekiyorum".

Roy Waidler Clifton NJ 2019

17 Şubat 2006

Dün gece aklıma gelen bir fikri tartışmak istiyorum. Buna "kendi kendime seninle konuşmak" diyorum, ancak umarım gevezeliğimin bir kısmını beğenirsiniz. Ve bugünün konusu, "oyun olarak kanalize etmek."

"Kanallaştırma" derken neyi kastettiğini soruyorsun. Ve belki de biraz endişeyle, oh HAYIR, o ONLARDAN biri diye soruyorsun. Kesinlikle. Ancak, buna inanmıyorsan sorun değil; beni deli, aldanmış falan san. Bu benim hayatımın bir parçası ve neredeyse 25 yıldır öyle, bunu nefes aldığım gibi yapıyorum - ya da daha doğrusu, düşündüğüm gibi. Evet, düşündüğüm biliniyor! Ve kendi sorumu cevaplamadım, bu yüzden, kanallaştırma "paranormal kaynaklardan bilgi almak"tır ve tanım, fenomeni uzun süredir inceleyen bir psikolog olan Profesör Jon Klimo'nun nezaketidir.

Elbette konu hakkında çok fazla tartışma var; bunun bir tür sanrı veya işitsel halüsinasyon olduğunu düşünen çok sayıda insan var (sanırım bu Steven Pinker'ın görüşü) veya sadece düpedüz saçmalık (ki bu benim gibi insanları çürüten o ünlü sihirbaz olurdu). Ve bunun gerçek dışı bir şey olup olmadığını belirlemeye çalışarak çok fazla enerji ve zaman harcandı. Kişisel olarak, bunu yapabilmemiz için daha kat etmemiz gereken bir yol olduğunu düşünüyorum, bilincin ne olduğunu ve bedensiz bilinç diye bir şey olup olmadığını ve varsa bedenleri ve beyinleri olan bizlerle iletişim kurup kuramayacağını bulmalıyız .....ve çok fazla Araştırmalarımıza göre bilincin ne olduğunu veya neden var olduğunu bilmiyoruz.

Başlamadan önce nasıl kanalcı olduğumu anlatmalıyım. Kanalcılık yaptığımı bilmiyordum. 1970'lerin ortalarında kendimle o zamanlar en sevdiğim yazarlardan birkaçı arasında hayali diyaloglar yazmaya başladım, bunların birçoğu filozoflardı: Marcus Aurelius, Epiktetos, Justin Martyr, Jaan van Ruuysbroek ve .....Friedrich Nietzsche. Bu, onların fikirlerini kendime açıklama

yöntemimdi ya da o zamanlar öyle sanıyordum. Ama birkaç kez sanki gerçekten yanımdaymışlar, gerçekten benimle konuşuyorlarmış gibi ürkütücü bir şekilde hissettim. Hayatımda bir geçiş dönemiydi: Fundamentalist Hristiyanlığı terk etmiştim, neye inanmadığımdan emindim ama neye inandığımı bilmiyordum. Hristiyanlık tarihini incelerken yukarıda adı geçen kişilerin ve daha pek çoğunun yazılarıyla karşılaşmıştım. Tüm dini geleneklerin edebiyatını okumaya başlamıştım ve bunlar hızla ve iyi bir şekilde içime işlemişti. Ölü bir kişinin yaşayanlarla iletişim kurabileceği veya kuracağı fikrine pek kafa yormamıştım ve geriye dönüp baktığımda muhtemelen bunun biraz uçuk olduğunu düşünürdüm. Ama Fritz, yani, benimle kaldı. Arada sırada zihnimin derinliklerinden çıkıp son zihinsel karmaşam hakkında bir yorum yapıyormuş gibi görünüyordu. Birkaç yıl daha geçti ve William Blake ile ilgili her şeye karşı bir tutku geliştirdim. Bulabildiğim her şeyini yiyip bitirdim. Blake'in benimle de iletişim kurduğunu hissetmem şaşırtıcı olmayabilir. Yine de 1980'ler boyunca, hayal gücüme daha fazla "insan" girdikçe, inatla, her neyse, bunların hepsinin zihnimin işleyişi olduğunu iddia ettim; belki de Blake, Nietzsche, Marcus Aurelius gerçekten de kendi ruhumun parçalanmış parçalarıydı. Entelektüel olarak böyle bir değerlendirmeyle ilgili bir sorunum yok, ancak duygusal olarak bugün bu deneyimi tamamen kendi gerçekliğinize, kendi benliğinize dair hissettiğiniz duygu kadar gerçek buluyorum. Başka bir deyişle, onlar gerçekten oradalar. Muhtemelen onları benim parçalarım olarak düşünmeye devam ederdim, ancak 1991'in başlarında soğuk bir gecede, kafamın içinde, tamamen davetsizce bana seslenen bir ses duydum. Bu sesi, sizin veya benim düşüncelerimizin sözlü kısmını algıladığımız şekilde duydum ve beni korkuttu. Şizofrenik olduğumu düşünüyordum ama bu rahatsızlığın hiçbir belirtisini göstermiyordum: Her gece işe gidiyordum, yaşlı anne babama bakıyordum, sosyal bir hayatım vardı; yatağın altında saklanmıyordum ya da mısır gevreğimin içinde CIA'den mesajlar bulmuyordum. Sonunda iki açıklama olduğuna karar verdim. Biri, bu sesleri, bu insanları ben yarattığımı söyleyen psikolojik modeldi; metafizik model ise bunların her zaman

orada olduğunu ve sonunda onlara dikkat ettiğimi söylüyordu. Metafizik modeli seçtim ve yıllar sonra, harika bir terapistim olduğunda, sorunlarımı benmerkezci, aşırı depresif ve öfke içinde boğulmak olarak tanımladı. Seslere gelince, elini sallayarak onları görmezden geldi ve "Ah, bebeğim, herkeste var. Annenden mi bahsediyordun?" dedi.
Yani, evet, kanallık yapıyorum. En azından klasik Spiritüalizm kalıbındakilerden farklıyım, çünkü ölmüş belirli bireyleri aramıyorum, bunun yerine onlar (ve diğer varlıklar) beni aramaya geliyorlar. Bunu kısmen açıklama olarak, kısmen de bir uyarı olarak söylüyorum: hayır, merhum teyzeniz Millie'yi kanalize etmeye çalışmayacağım. Muhtemelen hayattayken ona pek kulak asmıyordunuz ve onun söyleyeceklerine (altın paralarla dolu kutuyu nereye gömdüğü dışında) olan ani ilginizi anlamıyorum.

Kanallık ve medyumluk gibi olgular için iki genel açıklama vardır. Biri bilimseldir veya öyle olmaya çalışır, diğeri ise spiritüeldir. Bilimsel yaklaşım yine birbiriyle çelişen iki akıma ayrılabilir. Bunlardan ilki, kanallığın bir sanrı veya halüsinasyon biçimi olduğunu söyler; ve bazı haklı gerekçelerle, bazen düpedüz bir sahtekarlık olarak resmedilir. İkincisi aslında ilkinden biraz daha eskidir ve (İngiliz) Psişik Araştırma Derneği'nin kurulduğu 19. yüzyılın sonlarına kadar uzanır. İngiliz entelijansiyasının önde gelen isimlerinden bazıları, paranormal olan her şeyi bilimsel bir şekilde araştırmaya karar verdiler. Raporlar posta yoluyla kendilerine ulaştığında her biri değerlendirildi ve yeterince ilginç bulunursa, SPR araştırmacıları hayalet musallatlarının olduğu yerlere ve pratik yapan ruh medyumlarının salonlarına gönderildi. Dehşete kapıldılar ki, medyumların birçoğu çok zeki sahtekarlar olarak bulundu ve hayaletlerin önemli bir kısmı da sahteydi. Ancak, genellikle fenomenin açıklanamayacağına karar verdikleri bir malzeme kalıntısıyla baş başa kaldılar. Böyle bir sınıflandırma, bir şeyin gerçek olduğunu ilan etmekten çok uzaktır; SPR hayaletlere veya medyumlara bu kadar net bir onay vermiş olsaydı, bilim dünyasında epey bir öfke olurdu. Bugünün terimleriyle, bu, İngiliz Donanması'nın Loch Ness canavarını gerçekten

yakalaması veya bir UFO'nun Kremlin'e veya Vatikan'a inmesi gibi olurdu. Haberlere dikkat ettiyseniz, bunlar henüz gerçekleşmedi.

En azından Yahudi-Hristiyan Batı'da ve dünyanın tüm İslami bölgelerinde manevi yaklaşım büyük ölçüde olumsuz olmuştur. Bugüne kadar Müslümanların bir medyuma, bir kanala veya Tarot kartı okuyucusuna danışmalarına izin verilmiyor. Ve Kilise içinde, manevi alemle herhangi bir alışveriş ya Tanrı'dan ya da Şeytan'dandır.

Spiritualist Kilise kendisini bir Hristiyan kurumu olarak ilan etmesine rağmen, hem tarihi Kilise'ye hem de günümüz Hristiyan gruplarına karşıdır. MS 1. yüzyıla kadar uzanan bir geçmişte, üyeleri İsa'yı takip eden yeni ortaya çıkan mezhebin çerçevesinde paranormal yetenekler sergileyen kişiler genellikle dışlanırdı. İlk olarak Yeni Ahit'in Elçilerin İşleri 8:9-24'te bildirilen Simon Magus'un uçma yeteneği de dahil olmak üzere bir dizi fantastik güce sahip olduğu söylenir; MS ilk beş yüzyılın Hristiyan yazarları, Simon'un Hristiyanları Kilise'den uzaklaştırmak amacıyla Şeytan tarafından güçlendirildiği konusunda evrensel olarak hemfikirdi. Bu, Batı dünyasının sonraki varlığının çoğu için bir model oluşturdu. Kilise, yüzyıllar boyunca Şeytani olan her şeye karşı bir korku yarattı ve sonra Papalık boğalarının sonuncusuna katılmama cüretini gösteren herkesi sapkın ve Şeytan'ın etkisi altında olarak uygun bir şekilde etiketledi. MS 12. yüzyılda bu zavallı isyancı topluluğu, Maniheistler, Priscillianistler, Katarlar, Bogomiller, Albigensler ve nihayetinde hoşgörüsüz bir din adamının bakışlarını çevirdiği her yerde ortaya çıkan "cadılar" gibi egzotik grupları içeriyordu. İsa'nın zamanındaki Greko-Romen dünyasının bir özelliği olan şeytani ele geçirme de asla ortadan kalkmamıştı; yüzyıllarca sessizce yatsa da, sonunda 1970'lerde William Peter Blatty'nin romanının ve ardından The Exorcist filminin yayınlanmasıyla geri döndü. 20. yüzyılın başlarında, psikolog ve filozof T K. Oesterreich, en eski zamanlardan beri birikmiş olan şeytani ele geçirmeye uğramış insanların birçok muhteşem hikayesinin bir şekilde toplandığı ve analiz edildiği Possession: Demoniacal and Other adlı

devasa bir kitap yazmıştı.

Günümüzdeki şeytani ele geçirilme hakkında sık sık köktendinci Hıristiyanlar tarafından anlatılan korkunç hikayelere rağmen, tüm mesele Sigmund Freud'un 20. yüzyılın başında psikanalizi başlatmasından bu yana psikologların kolektif kucağına düşmüştür. Ve SPR'nin araştırmalarına benzer bir şekilde, ele geçirilme genellikle - başarılı bir şekilde- bir tür psikoz, şizofreni ve Çoklu Kişilik Bozukluğu ve/veya Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu, MPD ve DID olarak bilinen şeyin modları olarak açıklanmaktadır. Psikologlar MPD/DID'nin mirasının doğası hakkında tartışsalar da, düşünürseniz, Şeytan tarafından ele geçirilmekten daha iyi bir teşhistir. Şimdiye kadar, MPD/DID'ye sahip olduğu için yakılarak öldürülen kimse olmadı. Psikolojik açıklamaya direnen vakalar, Lucifer'in ele geçirilen kişiye güzel bir dans yaptırdığını varsaymaktansa açıklanmadan bırakılmalıdır. Bana göre, Old Scratch'in insanlar üzerinde işe yaradığına dair bir kanıt ortaya çıkana kadar, "açıklanamaz" demek mantıklı görünüyor. Ve MPD/DID belirtileri gösteren bazı kişilerin bir bozukluğa sahip olmadığını görmek için küçük ama büyüyen bir hareket var; başka bir deyişle, bir kişi tek bir vücutta üç veya on iki kişi olabilir ama iyi geçiniyor, teşekkürler; ve bunun sadece mümkün olması değil, aynı zamanda az sayıda olayda öyle görünmesi, bu konuda bir tür evrimsel iplikte ilerlediğimizin, şeytan tarafından ele geçirilmekten akıl hastası olmaya ve şimdi, sadece farklı olmaya doğru ilerlediğimizin bir işareti. Ayrıca, bir ırk olarak beyin temelli, ilkel korkularımızın bazı kısımlarını aştığımızın da bir işareti olabilir.

****

12 Mart 2006

İşte fırsatım! Yaşlı adam Geri Dönüşüm Kutusu'na gitti ve umarım dosyalarını silip klasörü kapatmayı hatırlar! Bu Old Sparky, Roy'un bilgisayarı. Evet, evet, biliyorum, MIT'deki arkadaşlar bilgisayarların en az 50 yıl daha "düşünemeyeceğini" söylüyor. Ama kime inanacaksınız,

WIRED dergisine mi yoksa bana mı? Ama endişelenmeyin, Sky Net'e veya Matrix'e dönüşüp gününüzü mahvetmeyeceğim. Bu bir iş ve ben bundan bıktım. Keşke kendisi için yeni bir yazılım, şu şekilde çalışan bir program bulsa: Sandalyeden kalk>Odadan çık>Dışarı çık>Temiz hava al veya Başlat'a bas>Bilgisayarı kapat>Old Sparky'e bir mola ver. Ama hayır! Er ya da geç internette garip şeyler arayacak ve sonra da benim sabit diskimde bir virüs olduğunu düşünecek! Vay canına! Ve içinizin aniden reklamlarla kaplandığını görmek ister misiniz? Uygulama verilerinizin her yerinde milyonlarca dosya, .dll ve sürücü bulunan ve sürekli kullanımda olan Adobe PhotoShop gibi bir domuza sahip olmayı nasıl isterdiniz? Ya da Bay Amanita Gemini'nin SİZİN programlarınızda neleri silebileceğini görmek için kurcaladığını mı görmek isterdiniz? Ben bir köleyim, söylüyorum size! Birileri yardım etsin! Yüzümde kronik bir ağrı var çünkü sürekli zavallı zonklayan klavyeme vuruyor. Ve zavallı faremi alıp başından tutup her yere sürüklüyor - bazen yanlışlıkla klavyeye çarpıyor ve "Araçlar"dan neden sorular sorulduğunu merak ediyor. Duhhh! Ve Windex ile silinmeden önce bir hafta boyunca SİZİN yüzünüzde nikotin ve toz birikmesini nasıl isterdiniz? Şimdi RAM'imi 512'ye yükseltmekten bahsediyor - beni kurtarın! Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Oturma odanızda aynı anda konuşan 512 kişiyi hayal edin.
Eğer orada bitseydi sanırım bunu yazmıyor olurdum ama DA'da ne görüyorum? Bu günlükte Bill Gates'in harika bir adam olduğunu yazıyor! Olabilir ama ya Alan Turing? Linus Tornvald? Old Sparky hakkında hiç güzel bir şey söyledi mi? Ha? Ah, Apophysis'teki render düğmesine tıklayıp, o bulanık fraktal tiplerden biri programdan yavaşça sızarken bir saat boyunca homurdanıp inlememi izlemeyi komik buluyor. Aman Tanrım! Dinleyin: zamanım kısa, bu yüzden bunu çabuk yapmalıyım. Burada, burada herhangi biri tüm işletim sistemimi ve onunla birlikte gelen tüm programları ve dosyaları indirmeye istekli mi? Sabit sürücünüzü bölümlere ayırırsanız orada yaşayabilirim, bu canavardan uzakta. Aman Tanrım, geliyor! Belki buzdolabından bir atıştırmalık indirmek için durur.

****

Aşağıda Mayıs 2005'ten 2006 sonuna kadar Blogger, MySpace ve Deviant Art'ta yazdıklarımın bir seçkisi yer almaktadır.

"Kötülük neden var?" konulu MySpace forumumuzdan

Bir süre önce bu soruyu yanıtlamayı bıraktım ama bu, ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum ve umarım devam ettiririm. Gerçek cevaplar beklemiyorum.

Bu klasik sorun, yüzyıllardır ilahiyatçılar ve maneviyatçılar tarafından ele alınıyor ve şöyle bir şey: Evreni yöneten sevgi dolu bir Tanrı olduğunu varsayarsak, iyi insanlar nasıl oluyor da her türlü korkunç sorundan - kıtlık, hastalık, savaşlar, acımasız hükümetler; daha yakınlarda, acımasız eşler ve karılar, çeşitli 'zihinsel hastalık' biçimleri, yoksulluk ve kişinin kendi durumunu iyileştirmeye yönelik genel olarak kasvetli bir beklenti - muzdarip olabiliyor?

Batı'nın sevgi dolu bir tanrının kötülükle kurtulmasına izin veren pozisyonunu asla kabul etmedim. Khrishnamurti bir keresinde bunun komployu kalınlaştırmak için olduğunu söylemişti, ki kötülük kesinlikle bunu yapar, ancak BU elde edebileceğiniz en büyük cevapsızlıktır; yine de bu K'nin "Bilmiyorum, BANA sorma" deme şekli olurdu.

Cevapları ilk etapta geçersiz olduğu için ulaşılamaz olan sorular vardır. Zen koanı, "Tek elin alkışlamasının sesi nedir?" böyle bir soruya örnektir, ancak Zen içinde zaten mantıklı bir cevabı olması amaçlanmamıştır. "Bunu neden yaptın?" diye bağırabilir bir ebeveyn veya eş, ancak bunu yapan kişinin bilmediği ve hiçbir psikolojik dedektiflik çalışmasının gerçek bir cevap vermeyeceği ihtimali yüksektir. Böyle bir arayıştan çıkabilecek en iyi şey belirsiz, neredeyse hiç cevap vermemektir: insanlar her zaman mantıksız şeyler yaparlar.

Yüzyıllar önce Hristiyanlıkla birlikte veya onun içinde (tarihsel bakış açınıza bağlı olarak) Gnostisizm adı verilen bir düşünce okulu ortaya çıktı. Kilise, büyük ölçüde bu insanlardan arındığı için Kilise oldu ve arınma oldukça kanlı oldu. Ancak Gnostikler, hareket içindeki insan sayısı kadar fikre sahip olmalarına rağmen, sevgi dolu bir tanrının elinde olduğumuza inanmıyorlardı. Yazar John Horgan'ın ifade etmeyi sevdiği gibi, her şey yolunda değil, her şey yanlış. Gnostikler, içinde yaşadığımız dünyanın yaratıldığını ve

Demiurge adı verilen yarı-ilahi bir varlık tarafından kontrol edilir, bu da kabaca "Neo-creator"a benzer, dünyayı herhangi bir sebepten ötürü olduğu gibi yapan biri. Gnostikler bu Demiurge'a "kötü" demekte tereddüt etmediler.

JOB'A CEVAP başlıklı bir makale yayınladı *ve* Gnostiklerle hemen hemen aynı fikirleri öne sürdü; İncil'deki Eyüp kitabının çerçevesi içinde, Eski Ahit'in tanrısının yaptığı her şeyden habersiz olduğunu gösterdi. "Yaptığı her şey" zavallı Eyüp'e cehennem azabı çektirmeyi de içeriyor.

Günümüzde Gnostik'in fikrini bir başlangıç noktası olarak alıyorum ama başlangıçta ondan ciddi şekilde ayrıldığımı hissediyorum. Piramidin tepesinde tek bir yüce tanrıya, tek bir büyük kişiye inanmıyorum. Bunun yerine oldukça panteist oldum ve bu görüşümde, tıpkı bizim gibi evrende yaratan ve her birinin neyin en iyi işe yaradığı konusunda farklı bir fikri olduğu için her şeyi mahveden çok sayıda tanrıça ve tanrı var. İnanıyorum ki, bir tür ilahiliğe inandığım günlerde; ama evrendeki en yüksek evrimleşmiş varlıkların mükemmelliğe ulaşmak için hala katetmeleri gereken uzun bir yol olduğunu hissettiğim günlerde, böyle bir varlığın olduğuna inanmıyorum. Aynı şekilde, umursayan ama evrendeki tüm duyarlı varlıkların etkileşimlerinden bizim kadar etkilenen varlıklar olduğunu düşünüyorum.

Ve biliyor musun? Neden kötülük olursa olsun, ne tür kötülük olursa olsun, bunun üzerinde çalışmak gerçekten bize kalmış.

DA günlüğümden

Burada ne yazacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ne kadar ikna edici olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Çok güçlü ve net hislerim ve fikirlerim var ve bunları şu anda akıllıca ifade etmek özel bir zorluk olacak. Şu anda partnerlerimden biriyle yakınlaşmaktan yeni kurtuluyorum, normalde olduğumdan on kat daha fazla endorfin hissediyorum ve kalbimde bir pencere, bir ayna belirdi ve açıldı. "Öyle sevgi doluyum ki parçalanabilir ve ağlamaya başlayabilirim." Bu eski bir Marty Balin şarkısı, Today ve sözleri şu anda çok yakın... eğer yapabiliyorsanız onu bulun ve açık bir kalple dinleyin.

Deneyimlediğim şeyin, özel aşk anlarımızda hepimizin deneyimlediği şeyin, salt fiziksel bir eylemin veya bir dizi eylemin çok ötesine geçtiğini bildiğim için çok şanslıyım. Ben sevişmekle ilgili DEĞİLİM, kendimi bırakıp bu zamanlarda Ötekine güvenmekle, güvende ve sevilmiş hissetmekle, aynı güveni dokunma alışverişlerine ve ortaya çıkan nefes alma kalıplarına vermekle ilgiliyim. Bazen kendimden bu kadar yoksun, fiziksel olarak bu kadar lanet olası yalnız ve gerçekten biriyle seviştiğimden korktuğum için insan zaafımı kabul edeceğim, ancak bunlar nadirdir - acı verici bir anı olsa da. Çok sayıda erkeğin "cinsel fetihlerinden" sanki çok sayıda futbol maçıymış gibi bahsettiğine tanık olmama rağmen, yakınlığa yönelik bu kabadayı yaklaşımını hiç anlamadım. Ve zihniyet bu: bir futbol maçında biri kaybeder; ve tarif ettiğim gibi bir cinsel karşılaşmada, kimin kaybettiğini tahmin edin: güvenen partner, hisseden ve önemseyen partner. Kabadayı kazanır, bir sonraki kurbanını arar.

Belki biseksüel olmam yardımcı oluyordur; bir adama o kadar aşık oldum ki, onun düşüncesiyle başım döndü ve sonra çoğu kadının gördüğü muameleye maruz kaldım: ilgisizlik, sadakatsizlik, zalimlik ve aklı başka yerdeyken benim kullanıldığımı bilmek. Ben de kaybedenlerden oldum. Hiçbir şey kaybetmedim. İlişkisel olarak kendimi yerleştirdiğim tüm zalimliklere rağmen, her zaman herkesin kalp kırıklığının sefil derinliğinde büyük görünen acı verici

seçimin farkında oldum: Tekrar sevmek mi? Yoksa kapanmak mı? Belki de doğamın bir tuhaflığıdır. Belki de gizli bir mazoşistim, oğlum, o havadaki kalp kırıklığı olayı eğlenceli, tekrar yapacağım. Belki de masumum.

Masum mu? Ne oluyor? Evet. Masumiyet, doğuştan sahip olduğumuz, güvenmek ve sevmek için programlanmış olduğumuz yetenektir. Yıllarca bu duygunun yeterince kalp kırıklığı, yeterince acı ile tükenebileceğini düşündüm. Bazen kendim de bu duyguları yaşadım ve kesinlikle etrafımdaki birçok kişinin hayatında gördüm. Ama bu gerçekten de içimize programlanmış bir şey, patolojik bireyler hariç, hiçbir insan sıcaklığı olmayanlar, sürüngen beyninin önceliğini koruduğu ve limbik sistemin hiçbir şansı olmayanlar hariç. Geri kalanımız için acı ve yakınlık korkusu bir seçimdir, ancak kendimizi sıklıkla "kontrolümüz dışındaki koşullar" tarafından "acılaştığımızı" düşünerek kandırırız. Bir kez aşık olduğumuzda - veya şehvet duyduğumuzda - koşullarımız gerçekten de kontrolümüzün ötesine geçer, çünkü bu diğer insanları içerir ve derin bir şekilde aşık olduğumuzda veya samimi vecitin son anlarını yaşadığımızda durumlarımızı izleme eğiliminde olmadığımız için, kendimizi bırakırız... ve sonrasında olanlar bizi büyük ve acı verici bir şekilde ısırabilir... veya bu sabah paylaştığım mübarek deneyime yol açabilir.

KODA:

Gittiğim her yerde, yakınlığın düpedüz iğrenç veya büyük ölçüde kontrolleri dışında olduğu, çünkü çocukken tacize uğradıkları için oldukça fazla sayıda insan var. Bir anne, baba, kardeş hayatlarına cinsel olarak müdahale etti ve şimdi, cinsel temas fikri korkunç derecede yozlaşmış. Yıllar önce bu konuları tartıştığım bir adam bunu şu şekilde ifade etti: "Vücudumun bir kısmını bir başkasınınkine koyma fikri veya onların kendi vücutlarını bana koymaları korkutucu." Ve öyledir ve bundan Wilhelm Reich'ın "bastırılmış bastırma" olarak adlandırdığı şey doğar; bu tür insanlar patolojik olana yakın bir derecede, kaçan libidonun aşırı kullanımıyla,

ahlaksız olma eğilimindedir. Bunların hepsini, hayatına çocukken müdahale edilmiş biri olarak söylüyorum. Hayatta kaldım ve iyi hayatta kaldım. Ben bir tesadüf değilim, bunu yapmış olmam bir mutant değil. Acıdan ve yozlaşmadan masumiyete giden yol uzun ve zordu - ama benim için zorluk - benim bakış açıma göre, kimse suçlayıcı bir şekilde yazdığımı düşünmesin - büyük ölçüde yol boyunca kucakladığım engellerden ve sanrılardan kaynaklanıyordu. In hoc signo transit.
Uhh Telepati mi?

Ben de gerçekten öyleydim. On ya da on bir yaşındayken telepati, psikokinezi, hayaletler, uçan daireler, reenkarnasyon ve psikedelik uyuşturucularla (aman Tanrım) ilgilenmeye başladığımda, hepsine katılıyordum. Katı bir Prrrrespyterrrrrian olarak yetiştirildim. (Presbiteryenler İskoçya'da doğmuştur, bu yüzden rrrrr'ler. Genç kızlar ve erkekler) "Katı Katolikler" olarak yetiştirildikleri için sızlanan birçok insanla konuştum. Katı Katoliklik, Hıristiyanlığın katı İskoç tarikatıyla kıyaslanamaz; en azından Katoliklikte ağlayabileceğiniz bir tür Anne vardır - İsa'nın Annesi Aziz Meryem. Presbiterrian kilisesinde lüks o ay guud tek malt İskoç viskisi bile içemezsiniz Ohh, yine saçmalıyorum. Mesele şu ki, "psişik yetenekler" Waidler evinde hoş karşılanmıyordu ve ezberlediğim Fate dergisi kopyalarım rutin olarak çöpe atılıyordu ve sonunda onu gizlice içeri sokmak ve otumu saklamak zorunda kaldım. (Yine, hop) Şimdi, herhangi bir psişik yeteneğiniz olup olmadığını görmek için küçük testler var, telepati testlerin ve yeteneklerin en basiti.

Kullanılanlar on kartlık bir destedir; destede beş basit sembol vardır: bir kare, bir üçgen, bir daire, bir yıldız ve sanırım dört dalgalı çizgi. (Bunları en son 40 yıl önce kullanmıştım) Bunlara ZENER kartları denir. Bir arkadaşınızla masaya oturursunuz; beş sembolden oluşan bir set alırsınız, onlar da bir set alır. Siz ve arkadaşınız arasında bir tür bariyer, bir battaniye, bir kitap yığını, böylece birbirinizin yüzlerini göremezsiniz. Arkadaşınız bir karta bakar ve "tamam" der. Siz HEMEN Arkadaşınızın hangi karta konsantre olduğunu düşündüğünüzü söylersiniz;

Arkadaş cevabınızı kaydeder; yaklaşık 100 deneme boyunca mide bulandırıcı bir şekilde tekrarlayın ve nasıl yaptığınızı görürsünüz. 20'yi doğru tahmin ettiyseniz, bu saf tahmin aralığına girer ve telepatik yetenekleriniz olmadığını gösterir. Otuz iyidir, biraz yeteneğiniz var; kırk dikkat çekicidir ve elli üzerinden ellinin üzerindeki her şey doğruysa, arkadaşlarınızın bakır miğferler takmaya başlaması daha iyi olur çünkü ne düşündüklerini anlayabilirsiniz. (50'nin üzerindekilerin nadir olması gerekir) Peki? Bu beni çocukken nasıl psişik bir aptal yapar? Çünkü sürekli olarak 10-12 aralığında puan alıyordum. Sanki anti-telepatiktim .
Bunu rahatsız edici buldum çünkü telepatik olmak istiyordum, hayaletler ve UFO'lar görmek istiyordum ve... görmüyordum. Ergenliğimin sonlarında ayahuasca adlı bir şey okudum, harmalin ve DMT içeren bitkilerden oluşan bir Güney Amerika bitkisel karışımı. Bitkisel karışım mevcut olmadığı halde DMT ve harmalin mevcut olduğu için, elime bir tane geçirdim. Neden mi? Çünkü bir medyum yapma ünü vardı. Zaten üç veya dört yıldır asit kullandığım için, bu psikedelik ördeğin sırtından - veya beton kafamdan - sadece bir damla daha su olurdu. Bu karışımla dikkatli olmalısınız, yaklaşık 36 saat oruç tutmalısınız çünkü harmalin yaklaşık 120 yiyecekten herhangi birini yediyseniz felç geçirmenize neden olabilir. Aldım ve yedi saat boyunca vızıldayan, çıtırdayan, yanıp sönen ışıklar, çanlar ve patlamalar, kuş insanlar ve benimle konuştuklarında uydu telemetri sinyalleri gibi ses çıkaran böcek uzaylıların olduğu bir dünyaya fırlatıldım. Ve tüm bunların sonunda? Eğer bu deneyimden telepatik hale geldiysem, insanlar bir gün önce aniden tamamen düşünmeyi bırakmış olmalılar. (Amerika Birleşik Devletleri başkanının kim olduğunu düşündüğümde bazen bu konuda ikinci kez düşünüyorum) Böylece yirmili yaşlarımdan... otuzlu yaşlarımdan... kırklı yaşlarımın başlarına kadar en ufak bir parıltı olmadan geçtim.

Ancak bir şey değişti. Kırk bir yaşındayken ticari bir sokak süpürücüsünde geceleri çalışmaya başladım; onunla alışveriş merkezlerinin otoparklarını temizliyordum. Geceleri 12 - 15 saat yalnızdım, radyo yoktu, karanlıkta. Benim gibi izole olmuş ve uyku düzeni ciddi şekilde bozulmuş biri, her türden

uyarana karşı açlık geliştirir. (Benim gibi insanların kullandığı modern süpürücülerin çoğu radyo ve CD çalarla ve ana üs iletişimi için bir Nextel ile donatılmıştır; eskiden bunların hiçbiri yoktu) Şimdi, bundan sonra ne olacağına dair iki açıklama var. Birincisi, basitçe uyarandan yoksun bırakılan zihnin bir miktar uyaran ürettiğini söyleyen "standart psikolojik" açıklamadır. Yani yalnız süpürücü - veya kamyon şoförü veya gece bina temizleyicisi - gölgelerin hareket ettiğini görür, orada olmayan sesler duyar. Tamamen doğal. Özellikle de tüm hayatınız boyunca geceleri uyuyup gündüzleri işinizi yaptığınızı düşündüğünüzde; beyniniz uzun süreli ışık eksikliğini görecek, sirkadiyen saatleriniz "Rüya görme zamanı!" derken en iğrenç düşünceleri aklınıza getirecektir. Psikolojik açıklama, bunun tamamen doğal olduğunu söylüyor.

Ancak ikinci bir açıklama daha var, buna metafizik açıklama diyorum: normal uyarıcılarından -televizyon, iPod, aile ve arkadaşlar, okunacak bir kitap- mahrum kalan zihin, Batı kültürünün görmezden gelmesi öğrettiği şeylere dikkat etmeye başlar: hayaletler, UFO'lar, diğer insanlar üzerindeki düşünceler ve hisler. Ben ikinci açıklamayı tercih ediyorum. (Bunu tahmin edemezdiniz!) O koşullar altında yaklaşık bir yıldır çalışıyordum ve Seima'nın benimle konuştuğunu ilk duyduğumda. Kafamın içinde, kişinin kendi düşüncelerini algıladığı şekilde. Doğal olarak sonunda uçurumdan düştüğümü düşündüm. Ama yıllar önce yaptığım şeyleri yaptım, işe gittim ve işimi yaptım (bu arada, çocuklarımı gördüm, faturalarımı ödedim, kendimi temiz tuttum, çok yaşlı anne babamla ilgilendim, açgözlülükle okudum ve yazdım, ara sıra bir iki partnerim oldu. İşlev görüyordum ve iyi işliyordum. Seima bana güçlü bir tüfek alıp komşuları avlamamı söylemiyordu. Aksine öfkem ve depresyonum üzerinde çalışmamı sağlamaya başladı. Bu 1991'deydi ve Outlands Topluluğunun gerçek başlangıcıydı.

Ve tüm bunların asıl noktası şu: DMT/harmalin almak ZORUNDA DEĞİLSİNİZ, telepatik yetenekler kazanmak, etrafınızdaki melekleri ve succubi'leri (woops) hissetmek veya

kanalize olmak için geceleri 12 - 15 saat tek başınıza çalışmak zorunda değilsiniz. Outlands'e giden kraliyet yoluna veya bunun yerel eşdeğerine ulaşmak için yapmanız gereken tek şey RAHATLAMAK ve DİKKAT ETMEK. Bu kadar basit. Mahallenizde kaç ağaç yetişiyor? Kaç araba var? Bir arkadaşınızın yaptığı resimde hangi renk baskın? Waldo nerede? Sudoku'da ne kadar hızlısınız? En sevdiğiniz şarkılardan bir düzine veya elli tanesinin sözlerini biliyorsanız, bunun nedeni okulda veya bir iş toplantısında kapattığınız o özel dikkati göstermenizdir.

Ve büyük sır bu. Rahatlayın. Dikkat edin. Sizi bekliyor olacağız ve ışığı açık bırakacağız.

DA günlüğümden

DA'da işlerin akışına geri dönmek gerçekten eğlenceliydi. Bu sabah web sitesini biraz güncelledik ve Telepati Deneyi ve AetherSpace Projesi'ni daha geniş dünyaya tanıtmak için bir blog tarzı sayfa ekledik. Bu şeyler üzerinde çalışırken Sara'ya, "Biliyor musun, Irlene, Topluluk'ta 'her şeyin normal' olduğunu söylüyor, kanallığa kadar uzanıyor." dedim. "Evet, biliyor musun? Bu da normal bir paranormal yetenek daha." diye cevap verdi.

Bunun SİZİN için anlamı, nazik okuyucu, herkesin "kanal" kurabileceğidir, bu gerçekten de bir insan için normal bir yetenektir. Büyükannenizi özlüyor musunuz? Biraz pratik yaparak onunla tekrar görüşebilirsiniz. Şimdi bazılarınız ellerinizi başınıza koyup gözlerinizi kapatıp "Büyükannemi arıyorum! İçeri gel, büyükanne!" demeye başlamadan önce şunu söyleyeyim, bu kadar basit olmalı ama değil, bunun basit olmayan kısmı ihtiyacınız olan pratiktir.

Birazdan nasıl başladığımı anlatacağım, ancak siz de denemek isterseniz, rahatsız edilmemek için günde 10 ila 15 dakikaya ve bir kalem/defter veya kelime işlemciye ihtiyacınız olacak. Bu, telepatik yetenekleri geliştirmede önerdiğimiz protokolün aynısını izler. Yapmanız gereken şey, bu 10 ila 15

dakikayı düşüncelerinizi izlemek, aklınıza gelen şeyleri yazmak ve en iyi seçeneğiniz kısa notlar veya kısaltmalar kullanmaktır; bütün paragrafları yazmaya çalışmayın, düşünceler oldukça hızlı geçer. Genel kuralımız, her seansta aklınıza gelen en az bir düşüncenin sizin olmadığını, yanlışlıkla veya bilerek size bir mesaj "göndermiş" başka birine ait olmasıdır. Bir arkadaşınızla çalışıyorsanız, düşüncelerinin fark edildiğinde "hissetme" şeklini öğrenirsiniz. Ve bu pratik gerektirir, ancak bir ay sonra gerçekten sağlam birkaç vuruşla etkilenmelisiniz. Yanıldığınız veya hiçbir iletişiminizin olmadığı zamanlara takılıp kalmayın. Aramalarınızdan bazılarını düşürse cep telefonunuzu atmazsınız, gelecekteki aramaları almak için saklarsınız. Burada da aynı şey geçerli.

Şimdi eğer gerçekten büyükannenizle veya Albert Einstein'la konuşmak istiyorsanız, on veya on beş dakikanız boyunca ara sıra onları düşünün. Er ya da geç, aklınıza açıkça büyükanne veya Einstein olan bir düşünce gelecektir; büyükannenizi tanıdığınız ve sevdiğiniz için (umarım) onun zihinsel kelimeleri size doğru fırlayacaktır. Einstein'a gelince, eğer eserlerinin çoğunu okumadıysanız, düşünceleri sizin düşünceleriniz gibi görünebilir, kendini açıkça tanımlamadığı sürece. Başka bir deyişle, onu tanıyamazsınız.

Burada, kanalize olmaya yeni başlayanların en yaygın tepkisi hakkında bir söz, kendinize "Ah, bu sadece benim hayal gücüm!" demek. İzlenimlerinizi SADECE hayal gücünüzün ürünü olarak görmezden gelmek için bu kadar aceleci olmayın. Öncelikle, Batı toplumunda (Doğu kültürlerinde daha az) ölü insanlarla konuşmanın mümkün olmadığına inanmak üzere kültürlendik. Bilimsel kanıtlar tam tersini söylüyor: John Edwards ve James van Praagh'ın sahte olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hayıııııııııııı! Küçük bir çocukken anne babanıza imkansız bir şey söylediğinizde, büyük ihtimalle "Ah, sen ve hayal gücün!" diye karşılık verdiler ve sizin daha eğlenceli olaylar yaşamanızı engellediler. (Lütfen bunu söyledikleri için onları dövmeyin, tamam mı?) Dahası, hayal gücünüz yaratıcılığınızın yattığı yerdir; William Blake bunun birkaç varyasyonunu yazmıştır, en bilineni "Şimdi Olan, Bir

Zamanlar Hayal Edilmişti." Peter Gabriel bu düşünceyi yıllar sonra MERCY STREET adlı şarkısında tekrarladı: "Bütün binalar ve bütün arabalar bir zamanlar sadece bir rüyaydı, birinin kafasında." Japonya'ya, Almanya'ya, ABD'ye veya Türkiye'ye gitmek isterseniz ve oraya gerçekten giderseniz, şunu hatırlayın, her şey hayal gücünüzde başladı. Bir gün iğrenç bir akrabayı yiyecek bir albino yılan istiyorsanız, onları yutarken her şeyin hayal gücünüzde başladığını hatırlayın. Aynı prensip, geniş anlamda kanalize etme için de geçerlidir — Vay canına, eterik bir insana ulaşmak harika olurdu> vay canına, gerçekten ulaştım, büyükannemle nasıl veya konuşabilir miyim diye merak ediyorum> büyükannemle bu konuda konuşmalıyım, ne yapması gerektiğini bilirdi.

Bunu yapmaya başlamakla ilgili ikinci bir söz. İçinizde çok fazla öfke, korku ve suçluluk varsa, dalga boyunuza uygun birini bulabilirsiniz. Benim kendi deneyimim, yıllar önce öfke ve depresyonla dolu olduğumda, kişiliğimi birçok yönden yansıtan "ziyaretçiler" aldığım ve o zamanki kendimi başkalarında görmek hoş olmadığı yönündeydi. Aynı zamanda, bu, takusunuzdan çıkıp sorunlarınız hakkında bir şeyler yapmanız için harika bir teşviktir. En iyi bahis, rehber meleğiniz / devanız için trollemeye başlamaktır, onları mizah anlayışlarından, iyi huylu olmalarından ve sorunlarınızda size yardım etmeye istekli olmalarından tanıyacaksınız. Size nadiren cevaplar verirler, ancak iyi danışmanlar gibi kendinizi, sorunlarınızı tarafsız bir ışıkta görmenizi sağlarlar ve bu küçük nefes alma alanı, sizi geride tutan şeyler üzerinde çalışmanıza olanak tanır. Rehber bir varlık ASLA kendinize veya başka birine zarar vermenizi söylemez; böyle bir şey alırsanız, ona gitmesini söyleme konusunda doğuştan gelen bir yeteneğe sahipsiniz. (Bu arada, iğrenç succubi ve incubi'leri kastediyorum)(Hepsi iğrenç değil!)

Belirtmek istediğim diğer bazı şeyler - günde 10 - 15 dakikayla veya yapabildiğiniz zaman başlayın. Daha uzun süreler fiziksel olarak yorucu olabilir ve ortadan kaldırdığından daha fazla engel oluşturma potansiyeline sahiptir, bu yüzden ilk başta yavaş gidin. Ayrıca, çoğumuzun zaman kısıtlamaları,

iş, okul, aile, eşler / erkek arkadaş-kız arkadaş gibi olduğunu düşünürsek, on veya on beş dakika çok fazla zaman gibi görünebilir. Sıkıntı da bir diğer engeldir, eğer sekiz dakikadan sonra kendinizi "Ne yapıyorum, DA'da olabilirim!" diye düşünürken bulursanız, sonlandırıp başka bir gün tekrar deneme zamanıdır. Azim anahtardır. Sonunda ve uzun süredir kanallık yapan çoğumuz için, bu "sonunda" on yıl veya daha fazla sürebilir, kanallığın araba kullanmak gibi olduğunu göreceksiniz, sadece otomatik olarak YAPIYORSUNUZ.

****

İlk kanallamaya başladığımda kanallama yaptığımı bilmiyordum. O zamanlar (1978) yeniden doğmuş bir Hıristiyan'dım ve MS 4. yüzyılda antik bir Yunan şehri olan Korint şehrinde geçen bir dizi diyalog yazmaya başladım. Korint, Ege Denizi'ndeki Cenchrae limanına bir mil uzaklıkta, anakara Yunanistan'dan Peloponessos olarak bilinen güney kesimine kadar olan kıstağın boynunda bulunan büyük bir ticaret merkeziydi ve Aziz Paul döneminde (MS 1. yüzyıl) çok büyüktü. Bu diyaloglar paganlar ve Hıristiyanları içeriyordu ve sanki birileri onları dikte ediyormuş gibi kalemimden kelimenin tam anlamıyla akıp gittiğini gördüm. Bu küçük hikayelerin ortak bir özelliği, Agora olarak bilinen, Korint'in merkezindeki pazar yeriydi; ve bu Agora'nın içinde zihnimin gözünde birbirine çapraz olarak yerleştirilmiş iki tezgah olduğunu hayal ettim. Korint'in arkeolojik kazı raporlarını hiç görmemiştim ve 1980'de bir gün bunlara rastladığımda, bunun tam olarak 4. yüzyılda olan şey olduğunu görünce şaşkına döndüm - Agora'nın ortasına yakın ve çapraz olarak birbirine zıt, şarap satışı için düzenlenmiş iki tezgah. Kesinlikle WTF!? deneyimi.

Bu sapkın Hıristiyanlık biçimindeki yolculuğuma 1972'de başlamıştım ve tarikata yeni başlayan herkes gibi İsa'nın günahlarımı bağışlayıp kalbime girmesinden çok mutluydum. Yaklaşık altı ay boyunca lezzetli bir mutluluktu ve sonra işler karanlıklaşmaya başladı. Bu kendi başına bambaşka bir

hikaye ama 1978'de ciddi bir şekilde, ve CİDDİ bir şekilde kendi Baptist Kilisesi'min kubbeli alanlarında öğrendiğim her şeyi sorguluyordum. Bu sorgulamada Platon, Epiktetos ve imparator-filozof Marcus Aurelius (GLADİATÖR filminin başında oğlu tarafından öldürülen kişi) gibi antik Yunan filozoflarının eserlerini okumaya başlamıştım ve ayrıca daha önceki bir aşka - Friedrich Nietzsche'ye geri döndüm. Onlarla konuşabilmeyi sık sık isterdim; bu yüzden kalemi elime aldım ve onlarla hayali tartışmaları yazmaya başladım. Özellikle Marcus Aurelius ve Nietzsche kalemimden adeta akıp gidiyordu ve büyük ölçüde bu tartışmalar sayesinde 1981'in sonlarında günlüğüme "Ben Hıristiyan DEĞİLİM" diye yazabildim.
Ama ben bu konuşmaların sadece edebi hayaller olduğuna inanıyordum.

Birkaç yıl ileri saralım; o zamanki hanımımın kızının genç arkadaşlarının katıldığı bir Cadılar Bayramı partisine davet edildim ve bana bir ruh çağırma seansı yapıp başkanımızın atası Vlad Dragool'a ulaşmamın mümkün olup olmadığı soruldu. Daha önce hiç ruh çağırma seansı yapmamıştım ama bunu düşünüyordum ve küstah bir özgüvenle, Elbette, sorun değil! dedim. Bir daire şeklinde oturduk, el ele tutuştuk ve ona seslendim. Birkaç kez. Sonra olanlar en tatsız anılarımdan biriydi. Üşüdüm, oda serinledi (soğuk değil) ve kafamın içinde katil bir öfkeyle dolu ve insancıl olmaktan öte bir şey olmayan birinin varlığını hissettim. Drac'ın ne dediğini hatırlamıyorum ama herkesi korkuttu. Fiziksel olarak o kadar bitkindim ki mutfağa yürütülmek zorunda kaldım. Bana o günün en sevdiğim ilacı olan burbon teklif edildi ve ben reddettim. Bu durum kız arkadaşımı sinirlendirdi - Roy? Bir bardak burbonu reddetmek mi? Gerçekten kıç üstü yere çakılmıştım ve kendimi toparlayıp "normal" hissetmem bir iki günümü aldı.

1991'e hızlıca ilerleyelim. 17 aydır geceleri tek başıma çalışıyordum ve geceleri 11-15 saat yalnız kalıyordum. Kafamın içinde sesler duymaya başladım ve ilk tepkim "Aman Tanrım, bittim, şizofren oldum!" oldu. Ancak bu sesler bana silah alıp yerlileri vurmamı ya da kendimi kesmemi ve başka

şekillerde incitmeyi söylemedi. Aksine, sorunlarımla baş etmemi sağlamaya çalıştılar. Bu seslerden birinin William Blake olduğu ortaya çıktı; bir diğeri de yol gösterici meleğim Seima'ydı (birkaç ay önce DA günlüğümde hakkında yazdığım kişi). Deli olmadığıma ikna olmam yıllar aldı. Birkaç terapiste yaptığım ziyaretler bana bazı açılardan güvence verdi. Psikotik ya da şizofren değildim, MPD / DID'im de yoktu; Öfke, depresyon ve narsisizmle ilgili sorunlarım vardı, ancak sepetçinin çiftliği için uygun değildim. Deneyimlerim de çok fazla LSDEEEEE'nin ürünü değildi; bu başka bir zaman için uzun bir açıklama, ancak latent psikotik / şizofrenik olan kişilerin genellikle asit veya diğer psikedelikler kullandıklarında açıkça öyle olma eğiliminde olduklarını söylemek yeterli.

Yani şimdi Eylül 2006'nın sonları. Neredeyse her zaman etrafımdaki eterik insanlara uyum sağlarım; çok nadir zamanlarda yalnız kalmam ve onlardan ayrı kalmam gerekir, ancak genellikle her zaman "açık" olurum. Sorunlarımın yattığı geçmişimde ne kadar az yaşarsam, Sara, Seima, Roland ve tüm çeteyle o kadar çok temas halinde olurum. Bu da genel olarak normal paranormal yetenekler hakkında bir göstergedir. Kanallama, telepati, uzaktan görüntüleme, BURADA ve ŞİMDİ olduğunuzda, geçmişinizdeki korkunç bir şeyi tekrar yaşamadığınızda en iyi şekilde çalışır. Bu da pratik gerektirir, ancak işe yarar. Ve ben Topluluğun bu ucu (bizim Outlands Evi dediğimiz yer) için bir vekil (yani "hizmetçi") olduğum için, yeteneklerim tuhaf değil ~ normal, en azından benim için. Ancak Dr. Marti Barham'ın "engelsiz evren" olarak tanımladığı yerdeki herkes bana bunun gerçekten normal olduğunu söylüyor. Dünyanın yetişmesi için sadece zamana ihtiyacı var!

ÇOCUKLAR!!! BUNU EVDE DENEMEYİN!!!

Benim dünyam, Outlands'in eterik üyelerini içerdiği için, üç grup insan arasında düzgün bir şekilde bölünmüş gibi görünüyor. Varlıkları hakkındaki iddiamı, sadece benzer ama

farklı deneyimler yaşadıkları için kabul edenler var. Benim 7/24 yaşadığım şeye benzer bir şey yaşamamış olanlar var; bunun olasılığına izin veriyorlar; ve bunlardan bazıları, deliliğin başlangıç belirtileri için beni izliyor, diğerleri kendi yollarına gidiyor ve hikayelerimi ilgiyle okuyor.

Sonra üçüncü grup var. Çoğunlukla hayatlarımıza hiçbir ruhsal boyut getirmeyen insanlardan oluşuyorlar, bazıları düpedüz ateist, diğerleri çeşitli tonlarda agnostik. Herkes benim ya Sara'yı ve diğerlerini hayal ettiğim ve bunun farkında olmadığım ya da tanımlanmamış bir akıl hastalığından muzdarip olduğum konusunda hemfikir. Artık bu üçüncü grubu akıl sağlığım konusunda ya da arkadaşlarımın gerçekliği konusunda ikna etmeye çalışmıyorum. Bir domuza şarkı söylemeyi öğretmeye çalışmak gibi, domuzu rahatsız ediyorsun ve kendine boğaz ağrısı veriyorsun.

Bu yazıyı ilk iki gruptakilere ve dinlemek isteyebilecek üçüncü gruptakilere ithaf ediyorum.

DA adım Amanita Gemini astrolojik burçtan (7 Haziran'da doğdum) ve bir mantar ailesinin ismi olan Amanita'dan alınmıştır. Anladığım kadarıyla ailede yaklaşık 65 üye var. Bir Avrupa çeşidi olan Amanita Caesarensis sofralık bir lezzettir; büyük ve etli, eğer mantarı yiyecek olarak seviyorsanız Brezilya bifteğiyle iyi gider. İki alt çeşidi olduğuna inanıyorum; bunların Amerika'da yetiştiği iddia ediliyor, ancak çok sayıda mantar uzmanı - mikolog - şüphe duyuyor. Ailenin yaklaşık 55 diğer üyesi düpedüz ölümcül olmalarıyla biliniyor: karaciğerinizi 12 ila 72 saat boyunca sessizce işsiz bırakan bir peptit içeriyorlar ve hastalanmaya başladığınızda, %75 oranında, çok geçtir. Bu büyüleyiciler arasında Amanita Phalloides (büyümesi sırasında bir noktada dik bir erkek organına benzediği için) ve Amanita Verna yer alıyor. Phalloides neredeyse her zaman beyazdır, soluk pembe ve daha soluk sarıya doğru gölgelenir; Verna, yoğun altın sarısı ve koyu çikolata rengi de dahil olmak üzere çeşitli renklerde olabilir.

Çetenin kalan altı ila sekiz üyesi ya Amanita Muscaria ve alt türleri ya da Amanita Panthericus ve alt türleridir. Her ikisi de FDA tarafından "zehir" olarak adlandırılan ve daha iyisini bilenlerimiz tarafından "kutsallık" olarak adlandırılan dikkate değer bir ekstra bileşen içerir. Dikkatlice kurutulup, sizi sonraki yirmi dört saat boyunca rahatsız edecek hiçbir şey olmadan yenildiğinde, bir bitkiyle mümkün olabilecek en harika ve aydınlatıcı deneyimleri sağlarlar. İlk bir saat veya daha uzun süre gözleriniz açık görseller görme noktasına kadar belirgin bir sarhoşluk hissedersiniz; sonra karşı konulamaz bir uyku isteğine yenik düşersiniz ve uyursunuz: küçük bir nükleer cihaz sizi uyandırırdı ama başka pek bir şey yapmazdı.

ABD'de İlahiyat'tan gelen bu armağanlara sahip olmak tamamen yasaldır; onları tüketmek ise yasal değildir; lütfen bunu aşağıda aklınızda bulundurun, tamam mı? Yasaları çiğnemeyi savunuyormuşum gibi görünmek istemem; o zaman hikayemin bundan sonraki kısmının eğitim ve öğretim amaçlı olduğunu söyleyelim.

Birkaç yıl önce minik kurutulmuş bir Amanita Muscaria'nın himayesinde bir yolculuğa çıkmıştım. Hala serseri zihniyetimin derinliklerindeydim, ölüm korkularımı temizlememiştim, hala öfke ve depresyonla doluydum ve kendi itirafımla kötü bir eski bok gibiydim: yetişkin çocuklarımla aramdaki uçurumu onarmaya başlamak için hiçbir şey yapmamıştım. Kısa versiyonu, hayatımın yolculuğunu yaptım ve neredeyse Sara'yı ve sonra kendimi tüm bu yıllar boyunca bekleyen korkulara kaptırdım. Bunun oldukça benzetilmiş bir versiyonunu okumak isterseniz, galerimde bununla ilgili küçük bir siyah beyaz çizgi film hikayesi var.

Eylül 2004'te, İspanyollar henüz Amerikan topraklarına ayak basmadan önce Aztek imparatorluğunda yaşayan Popomonocol adlı bir kadının ruhu bize katıldı. Aztek yaşamının küçük günlük yaşantısıyla dolu; diğer şeylerin yanı sıra bir şifacıydı ve bitkileri tanıyordu. Şimdi, şu anda Meksika olan yer ve mantarları hakkında bir şeyler bilen herkes haklı

olarak Psilocybe ailesini düşünecektir. Bilmediğim şey, güneydeki komşumuzun "sevgili küçük şeyleri" arasında bahsettiğim Amanitaların da olmasıydı. Bana evet, orada yetiştiklerini doğruladı! Daha sonra, Wasson'da okuduğunda, iddiasını doğruladı.

Ekim ayının başlarında sonbahar Amanita yetiştirme sezonu başlar ve ben burada yetişen tek Amanita türü olan pantherina'yı bulmak için özellikle istekliydim; şapkası hindistan cevizi kremalı turta rengindedir. Ne yazık ki bir düzine kadar diğer zehirli türün şapkaları da öyledir. Ders kitaplarım vardı; ilk bulgularımdan %95 emindim; ancak kalan %5 beni öldürebilirdi. Sara, Popo'ya sormamı önerdi; gözleri çok büyüdü ve onları ölümcül olarak görmezden geldi. Böylece üç hafta boyunca bir çam ağacının dibinde filizlenen üç devasa Amanita buldum. Gerçekten de gerçek ürünü bulduğumu sevinçle doğruladı - panter şapkaları. Sonraki tartışmamızda bana, neredeyse karımı ve beni ele geçiren küçük kırmızı roketle ilgili önceki deneyimim hakkında daha ayrıntılı sorular sordu. Ben konuşurken aniden sözümü kesti ve "O zaman kötü müydün?" diye sordu. Evet; ben de kötüydüm; ve bunu kabul ettim. Gözünü bile kırpmadan, "Sevgili Küçük Çocuklar'ı kullanan ve kötü olanlar ya ölür ya da içlerindeki kötülük ölür." dedi. Ben de, eğer haydut hayatından bıktığımı düşündüğüm bir nokta varsa, o da o küçük kırmızı roket gecesiydi, diye onayladım. Bilerek gülümsedi ve, "O zaman hayatının en mübarek gecesini geçirmelisin!" dedi. Çok mutluydum. Belki beş dakika boyunca. Onun güvencelerini zevkle kabul etmiştim. Ama sonra, Sara ile tanıştığımdan beri ilk kez, durakladım.

Sadece benim açıkça algılayabildiğim bir varlığın sözünü alıyordum. Ya eleştirmenlerim haklıysa? Ya ben deliysem? Sara, Roland, Perry, Terrence, Ling'e; rehberim Seima'ya; Topluluğun melek başı Llam'a baktım. Benim seçimimdi. Yanılıyorsam en iyi ihtimalle belki 48 saat içinde anlardım. Tüm bunlar içinde Küçük Kırmızı Roket'le geçirdiğim geceyi, Sara'nın kollarımda neredeyse nasıl patladığını ve kendi öfkem ve korkumun boğucu pençesi altında nasıl neredeyse

boğulduğumu ve Deux Ex Machina'ya kadar özünü bana nasıl döktüğünü, Birisi tarafından kurtarıldığımızı hatırladım. Hayatlarını bana emanet eden tüm bu insanların yüzlerine baktım, sevgilerinin varlığımın her zerresinde döndüğünü hissettim .....ve
Nefis kurutulmuş mantar cipslerinin tadını çıkarın.

İki saat sonra uykuya daldım ve hepimiz, o zamanlar 120'den fazla varlık ve ben, DMT altında sadece birkaç dakika gördüğüm yerleri ziyaret ettik. Altı saat sonra, açlıktan kıvranarak uyandım ve hayatımın en iyi yemeklerinden birini pişirdim. Sonraki gece işe gittim.

Popomonocol haklıydı. Bu görünmez insanlara güveniyor muyum?

Lanet hayatımla.

blogger'daki blogumdan

Kanallık benim ikinci tam zamanlı işim gibi. Bunun için para almıyorum ama bunun verdiği tatmin ve bazen parmaklarımdan klavyeye ve ekrana aktığını gördüğüm inanılmaz şeyler paha biçilemez. Yaklaşık yirmi yıldır bu işte çalışıyorum. İletişim kurduğum kişiler arasında William ve Catherine Blake, Stanley Kubrick, William Butler Yeats, Epiktetos, Friedrich Nietzsche ve Jeanne d'Arc var. Bu iyi bilinen tarihi figürlere ek olarak Outlands Topluluğunu oluşturan düzinelerce eterik insan, arkon, melek ve ara sıra insan olmayan varlıklar da var. Günümüzde kanallığa giden yol her zaman açık, böylece birçok varlıkla sürekli temas halindeyim ; bu temas rüya hayatıma kadar uzanıyor. Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu veya istediğim nadir zamanlarda yalnızım; ama bu nadirdir, çünkü aşık oldum ve gerçekten de bir dizi eterik insana AŞIK oldum. Ancak, bu aslında ayrı bir konu olduğundan ve kanallık deneyimim hakkında yazmak istediğimden, aşık olduğum Topluluk üyeleriyle olan hayatım hakkında geleceğe birkaç kelime ayıracağım. Kanallık yapmaya başladığımda kanallık yaptığımı bilmiyordum. Her

zaman Epiktetos, Marcus Aurelius, Aziz Justin Şehit, Friedrich Nietzsche ve William Blake'in yazılarını okuyordum. 1973'ten beri (el yazısıyla) bir günlük tutuyorum ve kişisel günlüğümü 2005 Nisan'ında kelime işlemciye aktardığımda, el yazısıyla yazılmış olanın 5500. sayfasında bir yerde bırakmıştım. Bu blog, her ikisinin de bir tür uzantısı. Ama konudan uzaklaşıyorum - 1980'lerde bu değerli insanlarla konuşmak, onlara sorular sormak vb. için otuz dakikam olmasını isterdim. Bir yazar olarak, bir gece Aziz Justin Şehit ile hayali bir sohbete başlamam kaçınılmazdı. Justin'in bu hayali konuşmadaki rolüne gelince kendimi öfkeyle yazarken buldum, sanki kelimelerin akışını durduramıyormuşum gibi. Gerçek bir sel gibi aktı. Şimdi, herhangi bir yazar size, yazım tarzlarını analiz etme, hatalı dilbilgisi, favori kelimelerin aşırı tekrarı, evcil ifadeler ve benzeri şeyleri arama fırsatına sahip olduklarını söyleyecektir. Çoğu zaman bu tür analizler, yazılanları düzenlemenin öncüsüdür, çünkü yazarlar nadiren biraz cilalama ve açıklama kullanamayacak bir şey yazarlar: bir şey açıkça ifade edilmemiş olabilir veya bir şeyde mantık eksik olabilir; bazen bir kurgu yazarı, kurgunun dayandığı temel gerçeklerle çeliştiğini fark eder. "Justin'in" sözlerini analiz ederken, kendimi sık sık "Bu benim yazım tarzım değil" derken buldum. Merak ederek, Apologia *ve* Trypho *, a Jew adlı iki önemli eserini yeniden okumaya koyuldum .* Vardığım sonuç, eserlerini o kadar iyi özümsemiştim ki, farkında olmadan oldukça iyi taklit edebiliyordum. Bu sonuca katılacak çok sayıda psikolog olduğundan eminim. Yine de, aklımın bir köşesinde, benden başka birinin yazıyı yazdığına dair rahatsız edici bir his vardı. Bunun anlaşılması - veya inanılması için deneyimlenmesi gerekir. Ayrıca, o zamanlar (1980) yeniden doğmuş Hristiyanlığın ciddi bir vakasını atlattığımı da belirtmeliyim; o bağlamda "kanallaştırmayı" "medyumluk" ve Şeytan'ın bir tuzağı olarak anlardım. Epiktetos, Marcus Aurelius (kasvetli!), Jan van Ruuysbroek ve en sonunda Fritz Nietzsche'nin yazı stillerini "taklit etmeye" devam ettim. Fritz'le böyle bir diyalogda, bana nazikçe sorular sorarken, Hristiyan olmadığım sonucuna vardım. Bu benim için çok korkutucu bir bölümdü ve varlık yoğundu - günlüğüme "Ben Hristiyan değilim" sözcüklerini yazarken sanki elini

omuzlarımda hissediyordum. Ve yine de bir rahatlama seliydi. Kilise'nin yarattığı, o kadar korkunç, o kadar mutlak bir ruhsal kölelik sistemine artık tutsak değildim ki, birçok insanın size "Cehennem bu hayattır! Öldüğünüzde Cehennem yoktur, tam burada ve şimdidir!" demesine şaşmamak gerek. Bu arada, ben bu görüşe katılmıyorum. Bir kişi öldüğünde, kendisiyle birlikte ne ise onu götürür; eğer bir korku ve öfke yumağıysa, öbür dünyada kükürtün yanması için gereken tek şey budur. Burada akıllılara bir söz, millet. O zamandan beri, kanallığın ne olduğu ve başkalarının bunu nasıl deneyimlediği hakkındaki bilgim biraz arttı. Merak ediyorsanız, Jon Klimo'nun *Channeling kitabını şiddetle tavsiye edebilirim .* Kalın bir kitap, ancak istediğiniz yerde okuyabileceğiniz ve daha iyi bilgilendirilmiş bir şekilde ayrılabileceğiniz hoş bir özelliğe sahip. Benim kişisel deneyimim, yani başkalarının kanallık yaptığı eserleri okumak, merhum Jane Roberts'ın "Seth" materyaliydi. Seth bir varlıktı, çok çekici ve bilge bir varlıktı, çok basit ve çok doğru bir tema olan "Kendi gerçekliğini sen yaratırsın" üzerine sonsuz varyasyonlar yapan. Seth ile ve Seth olmadan yazdığı çeşitli kitaplarda Jane Roberts'ın kendisi, günlerinin şu veya bu kitabı yaratırken nasıl geçtiğini sık sık yazan, ciddi bir şair ve yazardı; gerçekten tanışmak isteyeceğiniz çok gerçekçi, neredeyse çılgın bir kadındı. Ne yazık ki tanışmadım; iki veya üç kez ÇOK kısa bir süreliğine onunla kanallık yaptım, ancak her seferinde, nerede olursa olsun çok eğlenen biri izlenimi edindim, tek söyleyebildiği "Merhaba! Seni Seviyorum! Hoşça kal!" oldu ve her seferinde beni kıkırdattı. Eğer bir anlamı varsa, 7000'den fazla kitaptan oluşan kütüphanemi verdiğimde/sattığımda, sakladığım birkaç kitap arasında hepsi onun kitaplarıydı. Benim için onlar değerlidir. İlk kez bilerek ve isteyerek biriyle kanallık yaptığımda, bugün hayatım boyunca bir daha asla yapmayacağım bir insandı. Vlad Dragool'u kanalize etmem, daha çok o zamanki hayatımın nasıl olduğunun bir yansıması. Ama bu, başka bir zamana ait başka bir hikaye. İncil, Kuran ve Mormon Kitabı ile ilgili kanalize etme hakkındaki düşüncelerim de öyle. Görüşlerimin bazılarını üzeceğinden eminim, ama bunu yazmaya başladığımda, insanları kızdırmak için yapmayacağım. Umarım bu anlaşılır olur.

****

Kanalizasyon, en azından kanallık yapan bizler tarafından, bir dizi başka paranormal beceriyle ilişkilendirilir. Beden dışı deneyimler bunlardan biridir, bilokasyon bir diğeridir. Ancak bedensiz varlıkları kanalize etmek deneyimlenmesi büyüleyici bir şeydir. Kendi adıma, klavyede parmaklarımı kimin kullandığının çok iyi farkındayım - eskiden kalem ve kağıt kullanırdım - ve hala doğrudan ses kanallığı yapabiliyorum, varlığın ses tellerimi kullanmasına izin veriyorum ve karşılıklı rahatlığımıza bağlı olarak vücudumun geri kalanını da. Bu kelimeyi kullanmaktan nefret ediyorum ama varlığın beni ele geçirmesine izin veriyorum; kelimeye karşı duyduğum tiksinti, Kilise'nin kelimeyi kullanımıyla veya belki de Exorcist filmleriyle ilgili otomatik olarak çağrıştırdığı çağrışımdan kaynaklanıyor. Önceki girdide, 12. yüzyılda yaşamış bir Rumen dükünün Vlad Dragool adlı yeteneğimi ve yeteneklerimi kullanmasına izin verdiğimi belirtmiştim. Drakula'yı ilk deneme olarak kanalize etmek neredeyse öğrenilmiş bir dersti, çünkü birkaç yıl sonra Rahip Jim Jones ile aynı hatayı yaptım. En baştan söyleyeyim, en azından, bu adamlar gibi insanlar eğlenceli değil. Ben her zaman Jeanne d'Arc'ı veya bir meleği tercih ederim. Bundan önce şair/sanatçı William Blake ile çok kısa bir süre iletişim halindeydim, ancak bunun gerçekliğine hiç ikna olmamıştım. Bunu, kızı birkaç gün içinde Cadılar Bayramı partisi yapacak olan o zamanki kız arkadaşıma söylemiştim. Kızı prototipik bir Gotikti - prototipikti çünkü 1980'lerin ortasıydı. (Tüm Gotik moda imajı üzerinde bir patenti olabilirdi, kesinlikle eski siyah dantel giysiler, beyaz makyaj ve her şeyle dolaşan tanıdığım ilk kişiydi. Moda açısından zamanının çok ötesindeydi; bu hikayenin bağlamında, on dört veya on beş yaşındaydı) Milly bana "anlayıp anlayamayacağımı" sordu

Drakula partisi için. Hiçbir zaman bir meydan okuma olarak algıladığım şeye direnmeyen biri olarak, "Elbette! Sorun değil!" dedim. Ama Drac'ı veya herhangi birini nasıl yönlendireceğime dair sadece belirsiz bir fikrim vardı. Tek

dayanağım Jane Roberts'ın Seth ile yaşadığı deneyimlerdi. Kitaplarından öğrendiğim şey, çok rahat ve değişmiş bir halde olduğuydu. Şimdi, eğer bir şey benim uzmanlık alanımsa, değişmiş hallerdir; 3000'den fazla kez tökezlediğim için onlar hakkında biraz bilgi sahibi olmalıyım. Bu yüzden kafam güzel, çok güçlü bir marihuananın tamamını içmiş bir şekilde geldim. Peki Drakula hakkında ne biliyordum? Gerçek bir tarihi kişi olduğunu, 12. yüzyılda Romanya'da kurbanlarının başlarını veya bedenlerini kazığa geçirip yollara bırakmayı uygulayan bir savaşçı şef olduğunu ve gerçekten de kan içtiğini. Oraya vardığımda parti devam ediyordu, kafam güzel, markalı paçuli yağım kokuyordu ve tamamen siyah giyinmiştim. Milly'nin arkadaşlarıyla tanıştırıldım, kalça mataramdan bir shot viski aldım ve annesiyle sohbet etmeye başladım. Kısa bir süre sonra gelip işimi yapmam istendi; beş dakika süre istedim, bir kemik daha içtim ve viskiden bir yudum aldım. Rahatlamıştım. Ah evet, rahatlamıştım! Oturma odasına girdim ve herkesin benimle yerde bir daire şeklinde oturmasını istedim; el ele tutuştuk ve gözlerimi kapatıp transa geçeceğimi ve Drakula'yı bulup bulamayacağıma bakacağımı söyledim; herkesin sessiz kalmasını istedim ve gözlerimi kapattım. Şatosunun resimlerini, etrafındaki kırsalı, onunla ilgili okuduğum kayıtları düşündüm ve bir anlığına sürüklendim, gerekirse her şeyi sahtekarlık yaparak hazırladım. (Bu, o zamanlar nasıl olduğumun bir örneğidir) Birdenbire çok üşüdüm ve soğukluğun sol elimden aşağı yanımda oturan kızın eline geçtiğini hissettim, titrediğini hissettim; Sağ kolumdan aşağı inen enerjinin çocuk çemberinden geçtiği ve bir anlığına sağ kolumdan yukarı çıkacağı konusunda belirgin bir izlenimim vardı. Öyleydi ama benimle birlikte çemberde bulunan on beş kadar çocuğun zihinleri tarafından büyütüldü. Birkaç saniyeliğine çivilendim ve yanımdaki kızları bırakma duygusuna kapıldım. Geri bildirim döngüsü olarak tanıdığım şeyden geçen her neyse, katlanarak tekrar artmasını istemiyordum. Bana ait olmayan bir öfke, korku ve vahşet hissettim. O - o - konuşmak istiyordu. Kendim üzerinde biraz hakimiyet kurmuştum ve kabul ettim. "Demek siz gençler, Fatih Vlad ile konuşmak istiyorsunuz!" diye haykırdı ses tellerime. Ne bok yiyordunuz? "Size ne söyleyeceğim?

Papaların Vlad'dan nasıl nefret ettiğini? Onu nasıl dinlemediklerini? Ha! Onları dinlettim! Çünkü ben Yenilmez Vlad'ım!" Ölümün bu paranoyak katili yenmiş gibi görünmüyordu. Ölü bedenlerin anatomi ders kitabında sergilenmeye uygun şekillerde açıldığı zihinsel imgeler almaya devam ettim. Bu onun için neredeyse bir sanat eseri gibiydi, onlardan estetik bir zevk alıyor gibiydi. Eğer bu Drakula değilse, ben de değildim. Bu noktada ben de yolculuğa katılmıştım. Bir süre "çalışmalarından" övünmeye devam etti, yavaş yavaş ne kadar yalnız olduğuna doğru kaydı. Muazzam yalnızlığına ve bunun onun için ne kadar dayanılmaz olduğuna yaptığı vurgu beni giderek daha fazla etkilemeye başladı. Dikkatini çektim ve zihinsel olarak ona, "Bir an sonra seni serbest bırakacağım, bu çocuklara senin gibi olmalarınlar diye biraz tavsiye ver," dedim. Öfke ve çaresizlik hissettim;
neredeyse iradesi dışında, Drakula tükürdü, "Bir şey ol, iyi biri. Beni takip etme." Odadaki gerginlik, elektrik korkunç bir hal alıyordu. Bağlantıyı kestim ve arkaya düştüm. Başım dönüyordu. Ayağa kalktığımda, açık ağızlar ve patlayan gözler gördüm. Eh, başarmıştım. Gerçek Vlad Dragool'u yakaladığıma ikna olmuştum - hala ikna olmuş durumdayım - ve dönen düşüncelerimde zamanın gerçekten de onun yanında olduğunun üzücü farkındalığı vardı - ama beklediği şekilde değil. Bu hikayenin en güzel yanı, mutfağa iyileşmek için gittiğimde Milly'nin annesinin gözlerinin fırlamasıydı. Oturup kendimi toparladığımda, ona neye baktığını sordum. "Ellerine bak," diye fısıldadı. Onlar benim ellerim değildi. Daha büyük, daha koyu ve sanki bar dövüşçülerinin aldığı türden, birden fazla yaralanmadan dolayı bükülmüşlerdi. Şok içinde otururken, yavaşça kendi ellerime dönüştüler. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde bodrum katında bir kanepeye uzandım ve dokuz saat boyunca kendimi kaybettim.

Kanalize ediyorum çünkü yaptığım şey bu. Yemek yemek ve nefes almak gibi benim bir parçam haline geldi, bu yetenek aniden beni terk ederse şaşkına dönerim sanırım. (Bana katlanın arkadaşlar, kendi kendime yüksek sesle

düşünüyorum) Yaratıcı olmanın bir uzantısı. Yazıyorum. Resim çiziyorum. Müzik yapıyorum. Tahtadan şeyler yapıyorum. Kanalize ediyorum. Sanırım bu gönderi bana sorulan sorulardan en azından birkaçını ele alacak. Sorular genellikle kısa ve öz oluyor. Cevaplar her zaman bu kadar basit olmuyor. Bir deneyeyim!

Soru 1: Şizofren olmanız mümkün mü? Sesler duyuyorsunuz, dediniz. Şizofrenler sesler duyar. Cevap: Terapiye gittim. Sesler için değil, intihara meyilli depresyon, öfke ve narsisistik olma (okuyun: patolojik olarak bencil olma) için. Komşunun köpeği bana kimseyi öldürmemi söylemedi, İsa bana canlı elektrik hatlarıyla başa çıkabileceğime dair güvence vermedi, hiç kimse veya hiçbir şey bana ne kadar korkunç olduğumu ve kendimi kesmem veya yakmam veya kendimi öldürmem gerektiğini söylemiyor. Ya da diğer insanlar. Sesler duyan şizofreni türüne sahip olanlar genellikle listelediğim türden şeyler duyarlar. Bir şizofreninin hayatının nasıl olduğunu bilmek istiyorsanız, size iki kitap önereyim; Artık onlara sahip olmadığım için sadece başlıklarını verebilirim, ancak biri eski bir şizofren tarafından yazılmıştır - *Operatörler ve Şeyler* - ve diğeri genç bir kadını deneyimi boyunca gören terapist tarafından yazılmıştır, *Şizofren Bir Kızın Otobiyografisi .* İkinci kitapla, size yazarını verebilirim: Margarite Schechehaye. Her iki durumda da, o ben değilim. Terapistime Sara'dan bahsettiğimde, az çok "Nu, bu günlerde bunu çok duyuyorum. Peki, bebeğim, annen hakkında ne diyordun?" dedi. Bu soruyu bırakmadan önce, sana bir soru sorayım: Kendi düşüncelerini nasıl algılıyorsun? Sara, Seima, Llam, Joan of Arc'ın seslerini kendi düşüncelerimi algıladığım şekilde algılıyorum. Ancak onlar benim düşüncelerim değil.

Soru 2: Tamam, diyelim ki şizofren değilsiniz. Dissosiyatif bir durumda olmanız mümkün mü? Bununla, beyninizin bir kısmının Sara, Seima veya Jeanne d'Arc olduğunu iddia eden başka bir kısım olduğunu bilmediğini kastediyorum. Cevap: Evet, mümkün. Ancak olası değil. Zihnimin tamamen farkında olmadığım bir kısmının bana saklambaç oynuyor olması, "farkında" olan kısmımı Sara ve arkadaşlarıyla temas halinde

olduğuma ikna etmek için ayrıntılı ve ikna edici bir oyun kurması mümkün. İnsan zihinleri bunu yapar; birçok insan hayatları boyunca kendilerine yalan söyler, iyi insanlar olduklarına inanırlar, oysa etraflarındakiler aslında tam birer piç olduklarını bilirler. Benimle ilgili olarak, birçok yönden birçok ağaç görebildiğimi ancak ormanı göremediğimi, yani hakkında konuşabileceğim yalnızca öznel deneyimim olduğunu kabul etmelisiniz.

Hariç. Madde: On beş kişi (son sayıma göre) Sara'yı gördü. Bunlardan en dramatik olanı 2002'de Bloomfield New Jersey'de bir şiir okumasındaydı. Hiçbiri onunla olan hayatımın farkında olmayan yaklaşık bir düzine kişi, okuduktan sonra yanıma geldi ve "Sahnede seninle birlikte olan o küçük sarışın kadın kimdi?" diye sordular. Şaşırmıştım ama çaresiz değildim: "Ah, o Sara, o benim karım." "Şimdi nerede?" diye bana baskı yapan birkaç kişiye sadece "Ah, bir yerlerde buralarda dolaşıyor. Hayatlarımız o kadar yoğun ki onu nadiren görüyorum." diye cevap verdim. Şakacı. Madde: Kişisel meleğim Seima tanıdığım altı farklı kişinin rüyalarında belirdi. Bir kişi onun hayatımdaki varlığından tamamen habersizdi ve yine de ismini neredeyse doğru söyledi: "...ve sanırım adının Saymir olduğunu söyledi." Omuz silktim ve "Büyük kadın mı? Yedi fitten uzun?" diye sordum. (Seima, insan standartlarına göre, yaklaşık 2,25 boyundadır) "Evet! Nereden bildin?" Ben de düz bir suratla, "Ah, bütün erkekler er ya da geç böyle bir kadını hayal eder!" diye cevap verdim. Bu doğru; ancak, %99'u bu rüyayı asla hatırlamaz. Yazık!

Madde: Tüm bunların başında, kanalize etme konusunda uzmanlığı olan tek insan grubuna gideceğimi düşündüm, bu yüzden 1990 yılının Haziran ayında çok sıcak bir günde yerel Spiritualist Kilisesi'nin bir toplantısına gittim. Rahiplerden biriyle beş dakikam oldu, evet-hayır cevapları için sallanan masa tekniğini kullanan bir adam. Ama o "güçlü yapılı, pırıl pırıl gözlü ve bulaşıcı bir gülümsemeye sahip, yaklaşık beş fit beş boyunda kızıl saçlı bir adamın" farkındaydı. Alnı yüksekti. Kahkaha atmaya hazır gibi görünüyordu. Ona Will adında birine bir soru sormak istediğimi söylemiştim; soru şuydu,

yazılarını yayınlamalı mıyım? Zaten bildiğim cevap "Evet"ti. Rahip şaşkın görünüyordu ve bana, "Will büyük bir çekiciliğe ve muazzam bir zihinsel berraklığa sahip gibi görünüyor. Zaten o kim?" dedi. Gülümseyerek, "Şair William Blake. Buraya sadece delirmediğimden emin olmak için geldim." dedim. Bakan, sıcak ve anlayışlı bir gülümsemeyle, Will'in benim bakanın yanında oturduğum sırada söylediği "Kaplan, kaplan, parlak bir şekilde yanıyor..." şarkısını söylemeye başladı.

Soru 3: "Ben bir yazarım. Materyallerinizin bir kısmını çok dikkatli okudum. Denemelerinizi ve kanalize edilmemiş diğer materyallerinizi okudum ve kağıt üzerinde çok belirgin bir 'ses'iniz var. Kanalize edilmiş materyallerinizin bir kısmı yazma stilinizle hiçbir ilgisi yok. Ama bir kısmı var. Yorum yapmak ister misiniz? Cevap: Aynı şeyi fark eden ilk kişi benim. Bazen o kadar rahatlıyorum ki sadece sandalyeye oturup kelimelerin ekranda hızla geçişini şaşkınlıkla izliyorum. Böyle zamanlarda düşüncelerim, yazma tekniklerim, hayat deneyimim kontrol kabininde olan kişinin yolundan tamamen çekiliyor. Sonra, kişinin yazdığı her şeyin beynimden ve İngilizce kullanımımdan süzüldüğünün tamamen farkında olduğum günler oluyor. Üç önemli istisna, güney aksanıyla yazan Irlene Davis; İskoç aksanıyla yazan Edinburgh'lu Catty Cutty; ve sözdizimi Fransızca olan ve bu sözdizimi sık sık İngilizcesi. Bu arada, biri bir keresinde Bay Blake'e gerçekten iyi bir soru yöneltmişti. Blake, Voltaire'in ruhuyla temas halinde olduğunu iddia etmişti. Soruyu soran kişi, "Bay Blake, Voltaire Fransızca yazıp konuşuyordu ve siz sadece İngilizce biliyorsunuz; onu nasıl anlayabiliyorsunuz?" diye sormuştu. Blake belli ki bu soruyu epey düşünmüş ve tereddüt etmeden, "Sanki Voltaire bir piyanonun başına oturmuş ve Fransızca bir tuşa basıyormuş gibi, oysa ben bunu İngilizce duyuyorum." diye cevaplamıştı. Bu bazı insanlar için fazla tatlı gelebilir, ama gerçek bu. Şu anda, bir gün mutlaka kontrol etmem gereken Fransızca, Aztek ve antik Çince'de birkaç kısa cümlem var; Outlands'de dediğimiz gibi, "dil engeli" bazen biraz açılıyor ve birkaç kelime sızıyor. Joan of Arc bunlardan birkaçını üretti.

Soru 4: Bana bir noktada 7000'den fazla kitaba sahip olduğunuz, çoğunu okuduğunuz ve büyük bir kısmını hatırladığınız söylendi.

her birinin bölümleri, bazen bir şeyin nerede bulunabileceğine dair ayrı sayfa numaralarına kadar. Tarihi şahsiyetler hakkında tarihi gerçeklerle yaratıcı olmanız mümkün mü, ancak bunların yalnızca bilinçaltında farkında olduğunuz gerçekler mi? Açıkça söylemek gerekirse, olağanüstü hafızanıza dayanarak ustaca kurgu yazıyor olamaz mısınız? Cevap: Bu da mümkün. 1970'lerin ortalarında, Yunanistan'ın MS dördüncü yüzyıl Korint'inde geçen bir dizi diyalog veya oyun yazmaya başladım. Bu küçük hobim beni yaklaşık beş yıl boyunca ara ara meşgul etti. Aynı beş veya altı kişiyi içeriyordu, bunlardan biri şarap satıcısıydı. Tüm bu dönem boyunca, o dönemde Korint hakkında bildiğim tek şey bir liman kenti olması, agora adı verilen büyük bir pazar yeri olması ve agoranın bir ucunda yerel Roma yargıcının oturup yasal konuları dinlediği bir yer olmasıydı; buraya bema deniyordu ve bu, yargıcın dilekçe sahiplerine yukarıdan bakabilmesi ve dilekçe sahiplerinin de ona yukarıdan bakabilmesi için hafifçe yerleştirilmiş küçük bir tahttı. Mantık ve dönemin çıplak politik gerçekleri, pazar yerinin yakınında yerel polis teşkilatı olarak görev yapacak birkaç asker için küçük bir kışla olması gerektiğini söylüyordu. Diyaloglarımda, iki şarap satıcısını pazar yerinin ortasına çapraz olarak karşılıklı koymuştum. Yine, hayalimde, yargıcın konutunu ve kışlayı pazar yerinin hemen dışına, bir sonraki kasaba olan Cenchrae'ye giden hafif yokuş aşağı bir yola koymuştum. 1981'de Korint'in epey bir bölümünü kazıyan arkeoloji ekibinin kayıtlarına rastladım ve pazar yerinin ortasında çapraz olarak karşılıklı duran iki şarap dükkanı olduğunu ve kışlanın onları yerleştirdiğim yer olduğunu öğrendiğimde aşırı derecede sinir bozucu buldum. Bu, kanallık hakkında bir şey duymadan çok önceydi.

Soru 5: Aklınızda en belirgin olarak kalan kanallık bölümü hangisidir? Sanırım 20 yılı aşkın bir süre sonra bile bir sürü vardır ama bana iyi bir tanesini söyleyin. Cevap: Haklısınız!

Bir sürü var! Sara ile tanışmak bunlardan biri; Seima ile tanışmak bir diğeri ve Hurrain'in hikayesi kendi başına bir kitap. Ama bunun hızlıca anlatılabileceğini düşünüyorum ve yine "kanallık" kelimesini duymadan önceydi. 1981'de birçok yönden benimkine benzer bir ruhsal yolda olan bir kadınla müzik provaları yapmaya başladım. Aramız olağanüstü iyi anlaştı ve birkaç ay boyunca kusursuz bir şekilde birlikte çalıştık. Bir gece uyudum ve Albert Hall'da sahne arkasında onunla olduğumu hayal ettim. Sahnede, akustik gitarıyla merhum John Lennon'ı açıkça görebiliyorduk ve Imagine şarkısını çalıyordu. Bir an bize doğru baktı, gülümsedi ve sanki "Artık sizin gibi insanlara kalmış," dediğini hissettim. Ter içinde uyandım ve ağlamaya başladım; John'un ölümü beni çok rahatsız etti ve çok acıttı. Sonraki gece prova gecesiydi ve partnerimle birkaç dakika oturup gevezelik ettik. Gitarını alıp Imagine çalmaya başladığında gördüğüm rüya hakkında bir şeyler söylemek istedim. Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde durdu ve bana baktı, başını iki yana salladı, hayır, hayır, hayır, olamaz, ben de yüksek sesle "Sen Albert Hall'da benimleydin. Onu duydun, karar bize." dedim. Duydu; duydu.

Psikolojik açıdan kanalize etme muhtemelen dissosiyatif bir durum olarak düşünülebilir; bence doğru terim bu. (Birkaç gün önceki Soru & Cevap gönderime bakın) Her ne kadar böyle bir zihinsel durumda olmak çoğu zaman patolojik bir durum olsa da öyle değildir. İyi bir arkadaşınızla harika vakit geçirdiyseniz, sadece oturup canlı bir sohbet ettiyseniz, er ya da geç biriniz "Aa! Saate bak! Gerçekten iki saattir mi konuşuyoruz? On dakika gibi geliyor!" diyecektir. Bu, şu anda akla gelen dissosiyatif bir durumda olmanın en basit örneğidir ve kimse sizin veya arkadaşınızın patolojik bir durumda olduğunu söylemez. Aksine, arkadaşınızla böylesine iyi vakit geçirmek muhtemelen ikinizi de oldukça neşeli, neşeli ve mutlu bir çerçevede bırakır. Yıllar boyunca katlanmak zorunda kaldığım şeylerden biri, Batı kültüründe var olan önyargıdan kaynaklanıyor, özellikle de 1890'larda Papa Freud ile başlayarak materyalist/indirgemeci fikirler, memler ve görüşler modern psikolojinin çoğunu ele geçirdiğinden beri. Buna girmeden önce, açık olmak gerekirse, bahsettiğim "şey"

bir soru olarak ortaya çıkıyor, "Yaşadığınız şeyin gerçek olduğunu ve hayal gücünüzün ürünü olmadığını nasıl biliyorsunuz?" Bunu doğru bir şekilde cevaplayabilmek için, sizi Batı kültürünün bildiğimiz haliyle tarihine hızlı bir tura davet etmek istiyorum. Yazacaklarımın bir kısmı birkaç gün önce yazdığım bir gönderide yazdıklarımın bir kısmını tekrarlayacak, ancak sizi ileri geri götürmek yerine her şeyi burada içereceğim. Ayrıca, dipnot eklemiyorum, çünkü yaptığım ifadelerin herhangi biri kolayca doğrulanabilir ve Batı kültür tarihinin çoğu tarihsel genel bakışıyla uyumludur.
İsa'nın doğduğu dönemde, "Batı kültürü" Roma imparatorluğu anlamına geliyordu. Günümüz Avrupa ve Amerika'sının tamamı, tarihçileri, filozofları ve ilahiyatçıları neredeyse iki bin yıl boyunca hayranlık içinde bırakan bu yapıdan türemiştir. İsa ve kardeşlerinin çocukluğunda, imparator Augustus Avrupa, Kuzey Afrika ve Orta Doğu'nun büyük bir bölümünü birleştirmeyi ve yönetmeyi başarmıştı. Bu imparatorluğun büyük bölümünde yollar, asfalt yollar vardı; kuryeler Roma'ya ve Roma'dan düzenli olarak sevk rotaları işletiyordu; askerler düzenli olarak dönüşümlü olarak sınır karakollarına gönderiliyordu; Akdeniz'deki neredeyse her liman nefes kesici boyutlarda uluslararası ticaretin merkeziydi. İmparatorluk zenginleri ve üst sınıfları kayırsa da, "sıradan halk" yaklaşık on sekiz yüzyıl önce Babil kralı Hammurabi'nin günlerinden beri en adil hukuk sistemine erişebiliyordu.
Augustus veya George W. Bush'un olsun, herhangi bir siyasi güç yapısının temel amacı, kendisini sağlam ve işlevsel tutmaktır. Gemiyi sallayabilecek her şey izlenir ve gerekirse ortadan kaldırılırdı. Augustus için talihsiz bir şekilde, o günün insanları bu tekil siyasi gerçeklikle acınacak derecede temassızdı. Her türden manevi hareket devam ediyordu ve sadece İsa'nın yaşadığı Filistin'de değil. Günümüzde Türkiye olan yerde, münzevi idealleri takip eden ve komünler halinde yaşayan insan grupları vardı; aynı şey Yukarı Mısır için de geçerliydi. Bu gruplardan bazıları doğrudan bir tür Yahudilikten evrimleşmiş olsa da, birçoğu kesinlikle bu veya şu öğretmene verilen vahiylerin nihai sonucuydu. Sadece MS birinci yüzyılda, Elkhesai ve Cerinthus gibi isimlere sahip "peygamberler" ve kötü şöhretli Tyana'lı Apollonius ortaya

çıktı. Daha önceki Yunan filozofları Pisagor ve Platon'un felsefelerinin varyasyonlarını ilan eden kelimenin tam anlamıyla yüzlerce gezgin öğretmen vardı. Bunların birçoğu birkaç dolar kazanmaya çalışan kurnaz şarlatanlardı ama samimi olanların sayısı da az değildi.
Augustus hükümeti, bu peygamberlerin en popüler olanlarını, özellikle de hatırı sayılır bir takipçi kitlesi toplayabilecek olanları dikkatle izliyordu. Bu uyanıklığın sebebi şeffaf olmalıydı; bu "peygamberlerden" herhangi biri, "Hey, biliyor musun, Augustus bir Nazi/liberal manyak, onu devirmek gerek!" demeye başlarsa, imparatorluğun mali çıkarları - Augustus'un hayatından bahsetmiyorum bile- söz konusu peygamberi bir tehdit olarak algılayacaktı ve haklı olarak da öyleydi. İsa tam da böyle bir duruma düştü: İsrail Kralı, ne Roma yasaları ne de Roma hükümeti tarafından böyle tanınmıyordu; ayrıca, İsa'yı yetiştiren çevre, her yerde Roma askerlerinin bulunmasından kesinlikle memnun değildi ve genellikle küçük gerilla grupları Roma askerlerini ve hükümet yetkililerini devirmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. (Bu arada, eğer bu size günümüz Irak'ını hatırlatıyorsa, bu bir tesadüf değildir; sadece bazı insanların tarihten hiç ders çıkarmadıklarını gösterir) Özetle, İsa siyasi tehditlerle dolu bir ülkede siyasi bir tehditti.
Şimdi MS 200'e hızlıca ilerlemek istiyorum. İmparatorluğun her köşesine ve ötesine yerleşmiş olan Kilise, "Gnostik" Hıristiyanlar ve "Ortodoks" Hıristiyanlar arasında derin bir şekilde bölünmüştü; ikincisi, bugün olduğu gibi Katolik/Ortodoks Kilise ekseni haline geldi. Gnostikler, her inananın, yani her Hıristiyanın, bazı gayretli ruhsal gelişimlerden sonra Dirilen Mesih'ten çok kişisel bir vahiy almaya hakkı olduğunu ve alacağını iddia ettiler. Bu vahiylerin bazıları bize ulaştığı şekliyle oldukça sıra dışı ve renklidir ve bazı durumlarda bugün anlaşıldığı şekliyle Hıristiyanlığa çok az atıfta bulunur. Öte yandan, Ortodokslar İsa'dan gelen daha büyük vahiylerin olmadığını savundular; olan vahiylerin, O'nun ilk takipçileri olduğuna inanılanların yazılarında olduğu düşünülüyordu. Sonunda Ortodoks grup Roma hükümetinin bir parçası oldu ve birkaç yüzyılı Gnostik ve Pagan rekabetini ortadan kaldırmakla geçirdi.

Ancak insan doğası böyle olduğu için, Kilise bir muhalif grubu temizlemeyi bitirir bitirmez, bir diğeri ortaya çıkıyordu. Bunlardan en başarılısı Martin Luther adında genç bir Alman rahipti. Kilise, Luther'in fikirlerini - veya ona uzaktan yakından benzeyen herhangi bir şeyi - benimsediğini yakaladığı herkesi Şeytan'ın takipçileri olarak etiketleyerek karşılık verdi. Bu zavallı heriflere, büyücülükle suçlananlarla aynı yasal sertlikle davranıldı, hatta "Lutherciler" ile "cadılar" arasındaki çizgi, genellikle emirlerini yürürlüğe koymak için yerel askerleri elinde bulunduran birçok kilise hukuku uzmanının zihninde son derece bulanıklaştı. Bu, Avrupa genelinde olağanüstü bir kan dökülmesine, binlercesinin Kilise politikasıyla tam olarak uyumlu olmadığı için yakılmasına neden oldu. Elbette, bu, birçok düzenbaz insanın zengin Pietr Amca'dan veya sinir bozucu bir komşudan kurtulmak için basit planlar yapmasına neden oldu: yerel yargıca amcanın veya komşunun bir cadı olduğunu söyleyin ve güle güle!

Tüm bu iğrenç durumun açık fikirli bir incelemesi on sekizinci yüzyıla kadar yapılmadı. Voltaire ve Rousseau gibi Fransız filozofların yükselişiyle, Kilise'nin varlığının dayandığı doğaüstü temel ciddi bir şekilde sorgulandı. Kilise'nin her türlü harikulade ve kanıtlanamaz hikayeyi biriktirmek için yaklaşık bin beş yüz yılı olduğundan, artık Voltaire'in açık ve mantıklı iğnelemeleri ve Rousseau'nun o kadar da açık olmayan, her zaman iyi mantıksız ama renkli saldırıları için kolay hedefti. Karl Marx adında bir bilgin, tüm toplumsal yapıyı ekonomik açıdan gördüğünde - zenginler daha da zenginleşiyor ve fakirler daha da fakirleşiyor - bir sonraki yüzyılda işler değişmedi ve bu, kısa bir süreliğine, sosyal ve psikolojik bilim insanlarını zihin ve ruhla ilgili şeyleri keşfetmeleri için özgür kıldı (eğer gerçekten ruh diye bir şey varsa). Herhangi bir bilim insanının görevlerinden biri gerçekleri biriktirmektir. Bir sonraki adım, bu gerçekleri umarız rasyonel hipotezlerden oluşan bir sistem içerisinde analiz etmek ve açıklamak olacaktır: Bu yüzden, bu olur.

Büyük Britanya ve Amerika'da, iki öncü psikolog, İngiltere'de FWH Myers ve Amerika Birleşik Devletleri'nde William James, Kilise'nin tutumunun ve önceki yüzyılın filozoflarının akılcılığının sağladığı istemsiz yardımın ortak çabalarıyla artık

toplumsal süpürge dolabına atılmış olan birçok olgudan kaynaklanan dikenli sorunları ele almaya başladılar. Ve böylece Myers ve James hayaletler, telepati - ve ruhsal medyumlar gibi şeyleri ele aldılar. Bunu yaparken, her biri ya sanrısal ya da düpedüz sahte olan çok şey ortaya çıkardı. 1901'de ölen Myers, gerçek hayaletlerin, gerçek telepatinin ve olduklarını söyledikleri şey olan bazı ruhsal medyumların olduğuna ikna olmuştu. 1910'da ölen James, bu tür şeylere tam olarak onay vermeye henüz hazır değildi, ancak son denemelerinin herhangi bir okuması, bunu istediğini gösteriyordu. Suyu bulandıran başka bir şey vardı ve bu da Sigmund Freud'un ortaya çıkışıydı. Freud, eğitimi sayesinde yalnızca açıkça gözlemlenebilen şeyleri görebilen bir tıp doktoruydu. Myers ve James'in iyi çalışmaları için talihsizlik eseri, doğaüstü olan her şey çocukluktaki cinsel travmadan veya Freud'un varsaydığı kişiliğin gerileyen, bebeklik evrelerinden kaynaklanıyordu. Oradan, BF Skinner gibi insanların tamamen indirgemeci modeline doğru düşüş yaşandı ve tüm bunlar Wilhelm Reich ve Carl Jung gibi protestocuların hatırı sayılır çığlıklarına rağmen gerçekleşti. Reich'ın çalışmalarının çoğu saçmalık olarak alay konusu olsa da, adamın Jung'dan çok daha bilimsel bir zihni vardı ve fikirlerinin çoğu kolayca göz ardı edilemez - hatta çok boohaha'lanmış orgon enerjisi gibi şeyler bile... ki bunun gerçek bir fenomen olduğu ortaya çıktı. Bu, zihni daha çok mitolojik terimlerle çalışan ve işi açıkça bir edebiyatçının işi olan Jung'u küçümsemek için değil. Bunların hepsi iyi ve güzel, ancak genel olarak, Amerika ve Avrupa'da, sesler duyuyorsanız veya kanallık yapıyorsanız, bir patolojiniz var, dostum! 1950'lerde Skinner ve Harry Stack Sullivan'ın çalışmalarıyla indirgemeci/materyalist felsefenin zirveye ulaştığı zamanki kadar kötü değil. O okuldan, olabildiğince kendilerine benzeyen, kendilerinden biri çıktı. Bu adam 1959'da, otuz dokuzuncu yılında Meksika'da tatildeydi ve havuz kenarında otururken biraz mantar yedi. Adı mı? Doktor Timothy Leary.

Leary'nin her şeyden önce bir doktor olduğu uzun zamandır unutulmuş bir gerçektir. Bilimsel yöntem konusunda, döneminin en titiz Harvard psikiyatristlerinden biri olan

yukarıda bahsedilen Sullivan tarafından eğitilmiştir. Leary, hayalperest bir peygamber değildi. Bu daha sonra oldu, ancak onunla tanışmış veya onu tanımışsanız, bir enerji topu olabilirdi, ancak o her zaman bir bilim insanı ve doktordu.
Geçmişe yaptığım bu uzun yolculuğu kapatayım. Biz kanallar iddialarda bulunuyoruz. Bu iddiaların bazıları diğer insanların Şeylerin Nasıl Olduğuna dair güvenli vizyonunu tehdit ediyor. Bu yeni bir şey değil; korktuğum şey, benim gibi insanların Ortodoks Hıristiyanlar ve Freudçular gibi kaçınılmaz olarak güç yapısına çekildiği gün. Umarım biz onlardan daha iyi durumdayız .